

[Nathalie Lind.]

petencen til at fastsætte komfirmations- og uddannelsesbidrag skal ligge i socialstyrelsen, eller om vi kunne forenkle og også lægge afgørelserne heraf ud til de sociale udvalg.

Der står i lovforslagets bemærkninger, at dette forslag ikke vil medføre merudgifter. Nej, jeg håber så sandelig også, at resultatet på længere sigt vil blive en besparelse. Der er tale om, at 5 medarbejdere inden for kontorgruppen skal der findes andet arbejde til, og at én akademikerstilling kan nedlægges ved ledighed. Jeg er helt enig i det, der står i betænkningen om, at en samlet vurdering af personalebehovet bedst kan ske i forbindelse med de omgrupperinger, der sker i socialstyrelsen, men jeg synes, det må være væsentligt, at man både fra lønningrådets og finansudvalgets side, når man skal foretage en endelig opgørelse af personalebehovet, har denne sag in mente, således at man er opmærksom på, at der ved nedlæggelse af bidragsfonden er arbejdsopgaver, der falder bort.

Jeg kan som fru Lis Møller tilslutte mig, at det er vigtigt, at der som hidtil af fondens midler kan stilles beløb til rådighed til udlån og til tilskud til børneforsorgsmål, og jeg er tilfreds med, at ministeren i sin fremsættelsestale nævner, at dette forudsættes fortsat at skulle ske. Jeg vil gerne gå ind på de tanker, fru Lis Møller fremsatte, og ønsker fuldstændig klarhed på dette punkt, idet også jeg kan se værdien af, at man netop til forskning eller forsøgsarbejde måske får en del af midlerne konverteret til en rådighedssum.

Med disse bemærkninger kan jeg tilsige en velvillig udvalgsbehandling af lovforslaget.

Valbak: Det er jo sjældent at opleve, at objekter for skatter og afgifter opgives, og det gælder ikke mindst forlystelsesafgifter. Her er en af undtagelserne. Afviklingen er godt nok snart til ende, vi kan se enden på det i dette årti, og det vil sige, at fundamentet for den særlige fond og for fondsadministrationen er ved at smuldre. Derfor er jeg på mit partis vegne enig i det rimelige i at foretage et rationaliserende indgreb nu, og principielt kan vi derfor anbefale forslaget.

Jeg er enig med fru Nathalie Lind om, at vi i et udvalg bør kunne se på den rationalisering, som der tales om i forslagets be-

mærkninger. Jeg behøver her kun at henvise til, hvad fru Nathalie Lind sagde om det punkt. Vi må se at snakke lidt om, hvorvidt der er tale om, at det er overtallige personer, der går til overkomplet arbejde, om det er inden for eller uden for personaleloft, og om det er nye opgaver og sådan noget.

Må jeg komme med en bemærkning til, som skyldes, at jeg har været med til at indbetale en del penge til denne fond. Sagen er jo, at der findes tre slags modtagere af fondsmidler og to former for ydelser. Der er for det første bidraget til børn ved deres forsøgere, for det andet er der tilskud til børneforsorgsmål, og for det tredje gives der lån til sociale institutioner af denne fond. De lån skal jo tilbagebetales, og det er her, jeg er impliceret — det siger jeg for en sikkerheds skyld — som tilknyttet den sociale højskole, der jo, hvad der fremgår af betænkningen, er den største låntager. Jeg er naturligvis glad for, at lånet kan løbe videre, sådan at Kongeriget Danmarks Hypotekbank vil tage sig af forretningerne, men ærlig talt, det er jo af og til en noget snurrig og besværlig, trekantet måde, vi klarer vores finansiering af mange opgaver i den offentlige sektor på, skal vi sige i en snæver vending. Det tjener sådan set kun til at narre os selv, og det tjener til at besværliggøre vores økonomiske planlægning og vores prioritering. Jeg synes også, vi skulle se lidt nærmere på det i udvalget, ikke fordi jeg tror på, at vi skal og kan ændre noget på det i denne omgang, men måske vi på den måde kan give et lille skub til en rimelig udvikling på det punkt. Det ville ikke være af vejen.

Kurt Brauer: Jeg kan forstå, at fru Inge Fischer Møller deler hr. Maigaards betænkneligheder ved, at folketinget somme tider beskæftiger sig med ting, som det ikke skulle være nødvendigt at tinget bruger sin tid på, og hun glæder sig over, at hun har været heldigere. Jeg synes, at fru Inge Fischer Møller har ret i, at denne sag er værdig til behandling i dette høje ting.

Der er rejst relevante spørgsmål i mine fire forgængeres taler, og de har til en vis grad taget ordet ud af munden på mig. Der er dog en tanke, som ikke har været nævnt, og som jeg vil tillade mig at nævne her, bortset fra at jeg naturligvis vil sige, at vi